

Gratis nootjes en dure maaltijden in Alma

Prijsstijgingen zijn geen peanuts

Alma is voor veel studenten de enige uitweg om in Leuven op een degelijke en goedkope manier te eten. De laatste jaren rijzen hierbij echter vragen. Om in Alma wat gevarieerd te kunnen eten, moet dikwijls meer dan honderd frank betaald worden. Nu al is meer dan de helft van de in Alma verkochte maaltijden duurder dan honderd frank. Voor veel studenten is dat een ernstige financiële drempel. Toch stelt de Alma-directie opnieuw een prijsverhoging van meer dan drie procent voor. Sociale Raad vindt dit onaanvaardbaar en roept alle studenten op om deel te nemen aan haar actie tegen prijsverhogingen.

Tijdens de laatste vijf jaar stegen de prijzen in Alma enorm. In 1985 betaalde je voor de goedkoopste maaltijd (gehaktbal, worsten en spaghetti) 67 frank, nu 72, voor de middenmooies (sate, soms biefstuk) 80, nu 92, voor het serieuzere maal (visfilet) 90, nu 105, voor de wat betere schotel (rumsteak, cordon bleu, zeewolf) 100, nu 120 en voor de hoogwaardige schotel (pepersteak, kalfslapje, lendesteak) 110, nu 130. De gemiddelde maaltijdprijs in Alma steeg van 80 frank in 1985 naar 95 in 1990. Dit betekent dat de prijzen in Alma de laatste vijf jaar gemiddeld twaalf procent sterker stegen dan de indeks op consumptieprijs, waardoor het zelf koken alsmar voordeliger wordt.

Door die evolutie dreigt de unieke rol van Alma in de democratisering van het onderwijs verloren te gaan. Vergeleken met vorig jaar daalde het aantal verkochte maaltijden in oktober met zowat 2.5%, in november met zowat 2%. Die daling kan volgens de Alma-directie gedeeltelijk verklaard worden door de

sluiting van het restaurant in het Meisjescentrum en de zaterdagavondsluiting van Alma 1. Daarom denkt de directie er nu aan om Alma 1 te heropenen op zaterdag. Sociale Raad deelt de visie van de directie niet, maar vindt dat de prijzen momenteel het plafond overschreden hebben. Toen Sociale Raad vorig jaar zei dat er minder gegeten werd in Alma omdat de prijzen bleven stijgen, kregen de studententegenwoordigers het verwijt dat ze de studenten ertoe aanzetten om minder naar Alma te gaan. De cijfers voor oktober en november van dit jaar spreken dat echter tegen. Het ziet er naar uit dat veel eerste-kannars de dagelijkse weg naar Alma niet vinden, gewoon omdat Alma te duur wordt. Als dat inderdaad het geval is (of wordt), wordt Alma een eetbarak voor wie met veel geld kan en wil over de brug komen.

Om deze evolutie te begrijpen, moeten de prijsverhogingen in Alma gezien worden in de ruimere afbouw van de

sociale sektor sinds de Sint-Annabesparingen in 1986. Bij alle instanties die iets kunnen verbeteren aan de situatie van Alma leeft onwil of onmacht om iets in positieve zin te ondernemen. Noch de KU Leuven, noch de overheid onderneemt stappen om een herstelbeleid te voeren. Sociale Raad klaagt dit op de Raad van Bestuur van Alma aan, maar stuit daarbij op een muur van onbegrip.

Een zware belasting op de prijzen is momenteel bijvoorbeeld de afbetaling van een lening bij de KU Leuven voor de centrale keuken. Nochtans blijft dat gebouw eigendom van de universiteit. Sociale Raad vindt het onaanvaardbaar dat de KU Leuven hierbij geen inspanning doet om de financiële situatie van Alma te verlichten. Vorig jaar kregen de universiteiten immers ekstra toelagen, waarvan ze een deel naar keuze kunnen gebruiken voor de sociale sector. Alles wijst er op dat, terwijl de WUB de gehele pot ervoor gebruikt, aan de KU Leuven slechts een beperkt deel van het geld naar de sociale sector zal stromen. De unief moet weliswaar al zware inspanningen leveren om een oplossing te vinden voor het nijpende kamertekort in Leuven, maar laat het na al haar beschikbare middelen hiervoor aan te wenden.

Afbetalen

De Alma-directie van haar kant blijft - noodgedwongen - een politiek van prijsverhogingen voeren. In een groot-scheepse representatieve enquête uit '90 stond de klacht over de te hoge maaltijden bovenaan op het klachtenlijstje. Tweede punt op het klachtenlijstje waren de vroege sluitingstijden. De Alma-directie haastte zich om aan de tweede klacht tegemoet te komen. Momenteel kan je in de Alma tot kwart na acht eten krijgen. Dit werd positief onthaald door de studenten. Spreiding betekent minder lange wachtrijen en meer verkochte maaltijden. Om aan de voornaamste klacht van de studenten - de hoge prijzen - iets te doen, is er vanuit de Alma-directie heel wat minder bereidwilligheid. Nu heeft Tonder Martens, directeur van Alma, zelfs een prijsverhoging van ongeveer drie frank per maaltijd in petto.

De discussie rond het prijsbeleid van Alma wordt samen met de studenten gevoerd op de begrotingsdiscussie. Daar-

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejahr en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ±1,5 getikte blz. met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

bij worden de inkomsten en de uitgaven voor het volgende jaar besproken. Indien blijkt dat er meer uitgaven dan inkomsten verwacht worden, ontstaat er een deficit op de begroting en moet er gezocht worden naar meer inkomsten. Traditioneel worden die gevonden in prijsverhogingen. Als je die laatste er door wil krijgen, is het dus belangrijk een deficit op de begroting in te voeren. Tekenend voor de politiek van de directie is dat ze tussen 1986 en 1990 de inkomsten voor het komende jaar vier keer op vijf te laag geschat heeft. Zo ontstond er een deficit op de begroting dat een verhoging van de prijzen moest rechtvaardigen.

Dit jaar leverde de directie reeds drie ontwerpbegrotingen in. De eerste versie bevatte een deficit van 21 miljoen. Na enkele weken kwam er een tweede versie waarin het tekort teruggebracht was tot 9 miljoen. In de huidige versie, tenslotte, werd na discussie met de studenten het deficit ingekrompen tot 8 miljoen. Dat geld moet volgens de directie gedeeltelijk gevonden worden in een stijging van de opbrengsten uit dienstverlening aan groepen en uit Alma-verse. Hierbij stelt ze een prijsverhoging voor.

Lening

Op de volgende Raad van Bestuur wordt over dit voorstel gediscussieerd. De studenten eisen dat de prijzen niet verhoogd worden, maar omdat dan wel nog acht miljoen moet worden gevonden, verkeren ze in een benarde positie. Argumenten om tot meer inkomsten of minder uitgaven te komen door toedoen van de KU Leuven zijn moeilijk haalbaar, aangezien de studenten slechts een minderheid van stemmen op de vergadering hebben. Daardoor draait de begrotingsdiscussie meestal uit op een bedrijfs-economische discussie. De vzw Alma moet met andere woorden 'als bedrijf' zelf een oplossing vinden voor haar financiële problemen, zodat prijsverhogingen zich als een natuurlijke ingreep aandienen. In een dergelijke discussie wegen de economische wetten zwaarder door dan de sociale. Als de studenten voorstellen om de apparatuur op langere

termijn af te schrijven om de druk op de prijzen te verminderen, merkt de directie op dat zo iets niet kan 'in een bedrijf'. Op die manier ziet de toekomst van Alma er bijzonder slecht uit. Hoe meer over Alma in bedrijfstermen gedacht wordt, hoe minder Alma haar rol kan vervullen als instelling met sociaal doel, de democratisering van het onderwijs.

Op maandag en dinsdag kan iedereen die zich tegen de geplande prijsverhogingen wil zetten in Alma 1, 2 en 3 een pamflet tegen prijsverhogingen ondertekenen. Die pamfletten zullen aan de andere leden van de Raad van Bestuur van Alma overhandigd worden als blijk van steun voor de eisen van Sociale Raad en als teken van onvrede. Zij zullen hiermee rekening moeten houden, wil Alma de relatie met haar klanten niet verstoren.

Koen Hendrickx

Naast het ondertekenen van het pamflet kan iedereen die dat wil, actief zijn op haar stem hierover laten horen: op woensdag 11/12 om 13.30 u aan het Van Dalekollege, Naamsestraat 80.

Kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
(016/22.44.38)

Jaargang 18
nr. 11
9 december '91

Ver. uitg. Pieter De Gryse
's Meiersstraat 5, Leuven
Hoofdredactie: Dirk Boeckx
Redaktiesekretaris: Pieter De Gryse
Redactie:
Hielke Grootendorst, Walter Pauli,
Ilse Steen, Patrick Staudt,
Ria Vandermaesen, Steven Van Garse,
Stef Wauters
Doka:
Christine Capeau,
Karen De Poeter, Karel De Weerd
Tekeningen: Arnulph, Nix
Zwarte Miet: Maud Vermeire
Lay-out en vormgeving:
Dirk Boeckx, Pieter De Gryse,
Karel De Weerd, Walter Pauli,
Patrick Staudt, Ronny Tielens,
Ilse Steen, Ria Vandermaesen,
Pieter Vandekerckhove, Jan Van der Linden, Steven Van Garse,
Greet Van Loon, Maud Vermeire
Medewerkers:
Els Cornelis, Filip De Keukeleire,
Aleydis Deville, Pieter Ghysels,
Koen Hendrickx, Kris Hendrickx,
Ronny Tielens, Pieter Vandekerckhove, Ann Vandermaesen, Maud Vermeire
Eindredactie:
Karel De Weerd, Walter Pauli en Steven van Garse

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij Rotatyp Brussel
Oplage 9000 eksemplaren
ISSN-nummer 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250 fr.;
niet-studenten: 300 fr.;
steun vanaf 600 fr.;
over te schrijven op rek. nr. 001-095719-77
Agenda en Ad Valvas
ten laatste vrijdag voor verschijnen
om 18.00 uur op het redaktieadres
bezorgen
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 15.00 u

CURSUS PAPIER

GELIJD GERUIT
COMMERCIEEL GERUIT
GEPERFOREERD

250 VEL DINA4

TIENSENSTRAT 134-136 LEUVEN
Tel.: 016/29.11.00 Fax: 016/20.73.89

advertentie

DRONKEN ALMA-PRIJZEN

De cijfers van het aantal verkochte maaltijden per prijskategorie maken duidelijk dat meer dan de helft van de verkochte maaltijden meer dan honderd frank kosten. Probeer maar eens in Alma gevarieerd en gezond te eten zonder regelmatig meer dan honderd frank te betalen. De Alma-directie merkt zelf dat het kwalitatief aanbod in de laagste prijskategorieën verwatert door het uit elkaar groeien van de prijzen. De kloof tussen goedkope maaltijden en de dure maaltijden stijgt enorm. Dat komt door het feit dat de goedkope maaltijden gedurende de laatste jaren beschermd werden vanwege de sociale doelstelling van Alma.

Anderzijds merkt iedereen die dagelijks gaat eten in Alma op dat er vaak geen maaltijden van 80 of 92 frank aangeboden worden. Het gebeurt regelmatig dat die maaltijden om zeven uur uitverkocht zijn. Er is echter meer aan de hand. Dat er meer gegeten wordt in de duurdere prijskategorieën, wordt vooral in de hand gewerkt door prijschommelingen en een verdoken prijsstijging. Hierdoor is het aanbod van maaltijden onder de

honderd frank steeds minder gevarieerd.

Prijschommelingen komen in Alma nogal eens voor omdat de verschillende Alma-uitbatingen nu eenmaal niet altijd even goed op elkaar afgestemd zijn. Toch zijn de verschillen opmerkelijk. Einde mei 1990 koste een wienerschnitzel 77, 88 of 102 frank, een biefstuk 88 of 102 frank, een halve kip 70, 77, 102 of 115 frank en blanket met kampermoelies 88 of 102 frank. De laatste week van november ging het zo: kippevulsel 105 of 120 frank, halve kip 105 of 120 frank en rumsteak 120 of 130 frank. Door die prijschommelingen kan een maaltijd gemakkelijk van prijskategorie opschuiven. Dat is een verdoken prijsstijging. De wienerschnitzel, die in '90 nog voor 77 en 88 frank verkocht werd, kost nu stevast 105. De halve kip, graankip of niet, kost nu 120. Voor het kippevulsel, dat in 1990 88 frank kostte, zou nu normaal gezien 92 frank moeten betaald worden. Het kost op dit moment 105 of 120 frank. Smakelijk. (KH)

Guy Poppe onderhoudt over Kinshasa

Joernalistieke norm vervangt politieke invloeden

Dinsdag 10 december organiseert het Masereelfonds Leuven in de reeks 'City Lights' een lezing over de Zairese hoofdstad Kinshasa. Gastspreker is Afrikaspecialist van de BRT-radiodienst, Guy Poppe. Als voorbeschouwing op deze lezing sprak Veto met Guy Poppe over de werksituatie van de joernalist in een land als Zaire. Hoe bereidt hij zich voor, hoe verlopen de contacten met de bevolking, de overheid, de kollega's? Hoe ontstaat bij iemand de interesse om zich te specialiseren in een bepaald land, in casu Zaire?

Poppe: «Ik was al geïnteresseerd in Afrika sinds mijn jeugd. Toen ik ongeveer 14 jaar was – begin jaren zestig – had er in Afrika een onafhankelijkheids-golf plaats. Op die leeftijd geraakte ik meer en meer geïnteresseerd in de actualiteit en begon documentatie te verzamelen over het onafhankelijkheidsstreven van verschillende Afrikaanse landen, onder andere met het oog op de traditionele spreekbeurten op school. Ik ben die problematiek blijven volgen en ben, in de eerste helft van de jaren zeventig, enkele keren met vakantie in Afrika geweest: in Senegal, Kenia en Tanzania. In Senegal kende ik iemand die in de ontwikkelingssamenwerking actief was en die mij op missietoelicht meenam. Deze eerste concrete kennis-making met Afrika was dermate boeiend dat ik de actualiteit nog meer en beter ging volgen. In 1977 – ik werkte ongeveer een jaar bij de BRT – vroeg men mij om een verslag over het nieuws te maken. Dat viel zo goed mee dat men mij vroeg dit werk te blijven doen.»

Veto: Buitenlandse joernalistiek lijkt ons behoorlijk spannend. Is het niet drummen om een buitenlandse reportage te mogen maken?

Poppe: «De BRT zelf heeft geen vaste korrespondenten in het buitenland, behalve Roger Simons. We werken hier in Brussel met een vaste redactie en in het buitenland met korrespondenten die per bijdrage betaald worden. Deze korrespondenten werken meestal ook voor andere media. Dat dit voor de BRT hoofdzakelijk Nederlanders zijn, vindt zijn oorsprong in het feit dat onze noorderburen voor een krantengroep én voor een radiozuid kunnen werken en beter betaald worden. Wat de BRT uiteindelijk doet is *schnabbelen*. Wanneer er iets heel belangrijks gebeurt, stuurt de BRT wel een eigen ploeg. De joernalist die zich interesseert voor een bepaald item dient een voorstel in bij de hoofdredactie, die dan bekijkt of er voldoende belangstelling én geld voor is.»

«Ikzelf ben nog maar drie maal naar

Om Guy Poppe beter te laten functioneren, heeft de BRT een Afrikaans decor in zijn gang neergepoet. (foto Karen De Pooter)

Zaire geweest omdat ik een van de Belgische joernalisten die geen visa kon bemachtigen. De Zairese overheid gaf slechts een visum aan een select gezelschap dat men vertrouwde. Het praktisch in orde brengen van een visum is een heel karwei met de Zairezen: je moet verscheidene keren gaan praten met de ambassade, de officiële toestemming van Kinshasa laat vaak op zich wachten... Dit kan alles bijeen ruim een week in beslag nemen. Ondertussen verzamel ik informatie over de onderwerpen die ik mijn reportages wil belichten. Daarnaast zoek ik ook adressen van mensen die ik ter plaatse zou kunnen opzoeken: paters, mensen op de universiteit, enz. Wat betreft de reis en de logies, vraag ik aan de aankoopdienst om een vliegticket en een hotelkamer te bespreken.»

Veto: Vroeger gingen joernalisten vaak bij vrienden in de citee logeren. Vandaag kiest men eerder voor een hotelkamer.

Poppe: «Dat hangt van eenieders behoefte af. Om vanuit Zaire te kunnen

werken hebben joernalisten nood aan een telefoon die functioneert. De kans om een telefoon te vinden is natuurlijk groter in een hotel dan bij de mensen thuis. Ten tweede kan je in een hotel ook een taxi huren. Een derde praktische reden om op hotel te gaan is de ligging: dicht bij de ambassade, die kan helpen aan telefoon, telex en vervoer. Tegenwoordig is telefoneren vanuit Zaire ook al geen sinecure meer, zodat de BRT samen met de RTBF vaak een satelliet-telefoon huurt. De achteruitgang van het telefoonsysteem in Zaire kadert trouwens in de gehele verloederung van het land. De centrale werd in 1960 in gebruik genomen en is sindsdien niet veranderd.»

Informatieruil

Veto: Kan een joernalist iedereen vrij interviewen of wordt hij sterk gecontroleerd?

Poppe: «Als radiojoernalist ben je vrij onopvallend. Ik loop niet de hele tijd rond met de bandrekorder. Zo kan ik steeds diskreet werken. In april heb ik met iedereen gesproken zonder te zijn lastig gevallen. De houding van de bevolking was eveneens veranderd. De schrik om openlijk voor zijn mening uit te komen, was duidelijk verdwenen. Toen ik vorig jaar tijdens de perskonferentie in verband met de democratiseringstoespraak van Mobotoe een paar vragen gesteld had – de perskonferentie was rechtstreeks uitgezonden op televisie – werd ik voortdurend op straat herkend en aangesproken. De mensen beseffen dat de Belgische aanwezigheid helpt voor de berichtgeving. De Zairezen denken echter nog vaak dat joernalisten inspraak hebben in het beleid. Bij hen was het namelijk zo dat er geen onafhankelijke joernalisten waren. Mensen die voor het Zairese persagentschap Azap of voor de regeringskrant schrijven, zijn mensen van de politiek, die een spreekbuis zijn van de regering.»

Veto: Vindt men de meest objectieve informatie eigenlijk niet op de straat?

Poppe: «Je moet een onderscheid maken tussen Kinshasa en de dorpen. Als je

in een kleine plaats overnacht, heb je 's avonds veel tijd om met de dorpsbewoners te praten. Je krijgt een ruimere kijk van wat de mensen in het binnenland denken over de politieke situatie in hun land. Als joernalist kom je dan te weten in hoeverre ze geïnformeerd zijn over de toestand – de talrijke kranten uit Kinshasa dringen niet door tot in het binnenland – en verneem je veel nieuwe elementen. Het is als het ware een informatieruil. In de stad ligt dit iets moeilijker. Je kan wel met een taksichauffeur praten, maar om mensen te leren kennen in de citee heb je meer tijd nodig.»

Enheid

Veto: Hoe verloopt het contact tussen de joernalisten onderling. Is er een samenwerking of eerder een concurrentie te merken?

Poppe: «In moeilijker omstandigheden zoals in Kinshasa, zijn de joernalisten vaak geneigd de handen in mekaar te slaan al was het maar om praktische dingen zoals vervoer, telefoon, en afspraken te regelen. Ik persoonlijk werk echter liever alleen zodat ik echt de dingen kan doen die ik op het oog heb. Het is bijvoorbeeld beter een man tot man-gesprek te voeren dan iemand met meerdere joernalisten te interviewen. Maar voor informatie-uitwisseling is er zeker een grote collegialiteit.»

Veto: Hoe wordt er omgesprongen met de informatie van het persagentschap Azap?

Poppe: «Azap is natuurlijk de spreekbuis van het regime. Van bepaalde berichten weet je onmiddellijk dat ze van Mobotoe afkomstig zijn. Het gebeurt natuurlijk ook dat joernalisten bepaalde gebeurtenissen in Zaire helemaal niet vernemen via Azap. Onze berichtgeving is dan ook nooit alleen gebaseerd op hun informatie. Er komen nu ook onafhankelijke kranten en tijdschriften op zoals 'Elima' – deze regeringskrant die oppositiekrant geworden was verschijnt nu niet meer omdat de kantoren gebombardeerd zijn –, 'Umoja', de spreekbuis van de UDPS, 'La Semaine', en 'The Soft', een blad voor intellectuelen waarvan men zegt dat het op subtiel wijze de standpunten van Mobotoe naar voren schuift.»

Veto: Hebben de BRT en de politiek nog invloed op de berichtgeving van de individuele joernalist?

Poppe: «De BRT verplicht de joernalist door de objectiviteitsregel zo zekelijk mogelijk te berichten. Ik heb bijvoorbeeld nooit het woord 'diktator' gebruikt

WEDSTRIJDEN INTERFAKULTAIRE BEKERKOMPETITIES (van 9/12 tot 13/12)

BASKET HEREN

dinsdag 10/12

21.00 u Pauscollege-Ekonomika
21.00 u Historia-Romania
22.00 u Camillo Torres-Germania

woensdag 11/12

21.00 u LBK-Apollo
21.00 u Vl. Monnik-VTK
22.00 u Politika-Chemika

Vanaf volgende week: voetbal heren en volley heren
Andere sporten: na de Kerstvakantie

als ik over Mobotoe sprak, hoewel ik vind dat bepaalde dingen moeten kunnen gezegd worden die aangeven dat Mobotoe een corrupte figuur is met diktatoriale neigingen. In 1978 kon je trouwens varie problemen krijgen vanwege de hiërarchie, onder invloed van de politiek, indien je te veel de nadruk legde op aspecten die zij liever niet aan de grote klok hing. Die periode is nu gelukkig voorbij. De joernalistieke normen primeren heden ten dage op de politieke normen. Anderzijds speelt dan weer een commerciële factor die ervoor zorgt dat de berichtgeving vaak oppervlakkig blijft.»

Veto: Hoe komt het dat er de laatste tijd minder berichten komen uit Zaire met betrekking tot de situatie van de bevolking, hoewel deze toch nog lang niet rooskleurig is?

Poppe: «Dit is zuiver een financiële kwestie. Geen enkel Belgisch medium, zelfs Belga niet, heeft iemand ter plaats. Door de financiële beperkingen zijn er periodes dat er niemand in Zaire aanwezig is en dat de informatie zeer beperkt is. Het is ook mogelijk dat het Zairese regime bewust de joernalisten wil buitensluiten zoals vorig jaar gebeurde tijdens en na het bloedbad in Lubumbashi. Guy Polspoel is toen op verzoek van de president naar Zaire gegaan enkel en alleen om een interview af te nemen.»

Patrick Staudt
Maud Vermeire

Guy Poppe praat op di 10/12 over Kinshasa, in CC Oratorienhof, Mechelsestraat 111, Leuven. Aanvang 20.15 u.

Als proffen spreken

In de aula voeren ze het hoge woord. En op het examen bedenken zij de vragen. Maar dan trekken ze zich terug in hun ioren toren. Hoe ziet zo'n toren er van binnen uit?

En wat als wij nu eens de vragen zouden stellen? Zonder angst (ons kunnen ze niet meer buizen!) en zonder toga-schroom gingen

we aan tafel zitten met de slimste geesten van Vlaanderen. En ja, ze wilden praten. Over abortus en euthanasie, over genetische manipulatie en misbruiken in de psychiatrie, kortom: over alles waarover ze tot nog toe zo angstvallig hadden gezwegen. Elke week, in onze reeks "ONDERPROFESSOREN".

PANORAMA DE POST

LEES EN BELEEF
WAT WIJ BELEVEN.

Op zoek naar een exclusief cadeau?

Het is weer de tijd om vrienden en familie te verrassen met een origineel cadeau. Kom eens langs in onze winkel: u vindt er meer dan 1000 kunstnijverheidsartikelen uit de Derde Wereld. Handgemaakt en rechtstreeks ingekocht bij de producenten tegen een eerlijke prijs.

Op 13 en 14 december ontvangen wij u extra feestelijk tijdens onze open-deur dagen. Met uw komst verrast u uzelf, uw vrienden én de producenten in de Derde Wereld!

S.O.S. Wereldhandel
DE DERDE WERELD VERDIJNT BETER

Blijde Inkomststraat 114, telefoon: (016) 236.236

Betoging voor integratie

Vuurtje-stoek uit verontwaardiging

Vorige week woensdag hebben verschillende duizenden mensen, in hoofdzaak studenten, in Leuven betogd voor integratie en verdraagzaamheid. Het was de eerste grootschalige manifestatie sinds de klinkende verkiezingsoverwinning van extreem-rechts. Nadat alle demokraten elkaar gedurende twee weken met argusogen hadden gadeslagen, nieuwsgierig elkaars reactie afwachting, komen nu toch her en der initiatieven op gang. In Antwerpen stapten afgelopen zaterdag aan drieduizend betogers door de straten, en enkele politieke en socio-kulturele verenigingen uit het Leuvense plannen de komende maanden nog meer acties.

De betoging in Leuven was georganiseerd door het Anti-Racistisch Forum (ARF), een koepelorganisatie die pas een week vóór de betoging was opgericht naar aanleiding van zwarte zondag 1991. De schattingen voor de opkomst liepen uit elkaar. Volgens VTM en De Morgen waren er 5000 betogers, volgens Het Volk 2500. De BRT hield het op 3000. Zulke hoge opkomst hadden de organisatoren zelf niet verwacht. Toen enkele kranten en omroepen vóór de betoging nieuwsgierig informeerden naar een mogelijk succesje (kwestie van te weten of het de moeite loonde een reporter te sturen), had het ARF voorzichtig het getal 2000 naar voor geschoven. Opvallende afwezigen waren de migranten. Ook vele buitenlandse studenten namen niet deel, zogezegd omdat ze zich, wanneer ze hier komen studeren, akkoord moeten verklaren om zich niet te mengen in de 'binnenlandse aangelegenheden' van het land.

**EKSKLUSIEF
ZALIG KERSTFEEST**
een primeur voor België

Schuifend

De stoet volgde rustig het parkoers. Vooraan, vlak achter het spandoek van Studenten tegen Racisme (STeR) - 'Unief en Hogeschool zonder racisme' -, werd de stemming erin gebracht met de megafoon. Veelgehoorde slogans waren "Integratiebeleid, hoog tijd" en "Racisme, Fascisme, Apartheid nee!". Maar naarmate de stoet verder voorbijtrok, werden de vlaggen, bordes en ook slogans schaarser. Niemand trok zijn keel open, waardoor de optocht soms veel weg had van een triest schuifende protestmars. Gelukkig was UP er, om met ingetogen gezang de mensen een hart onder de riem te steken. Een organisatie die zich ook flink in de kijker werkte, was de Roze Drempel. Achter haar spandoek stapten zo'n 1500 betogers op. Andere teksten luidden "Liefde zal de wereld redden", een van de slogans van de Agalev-Studenten, en "Uit verontwaardiging", een STeR-remake van "Uit zelfverdediging". De prijs voor het mooiste (straatbrede) spandoek gaat echter naar Autonomia, een pas opgerichte organisatie van Leuvense anarchist.

Officieel wou de betoging geen welbepaalde politieke partij viseren, maar af en toe kreeg het Vlaams Blok er toch goed van langs: "Karel Dillen op zijn billen", "Vlaams Blok rot op", "Ra-

cisme, Fascisme, Vlaams Blok nee" waren niet uit de lucht, al haalden deze slogans nooit de bovenhand. Enkele *single-gangers* hadden een bordje rond hun nek gehangen. Wie heeft de zondeling niet gezien met "Ku Klux Blok, nee bedankt"?

Geruchten

De organisatoren mochten nog een andere pluim op hun hoed steken. De organisatoren zorgden ervoor dat de massa de opgelegde route volgde. Bovendien beschermde ze de leden van het NSV tegen enkele woedende betogers. Ter hoogte van de Standonckstraat hadden een twintigtal NSV'ers moedig een tegenbetoging opgezet. "Kommunisten moordenaars!" of "PvdA nul komma zes!" skandeerden ze met de rechtervuist in de lucht. Hun kreeten gingen echter goeddeels verloren in het kriegsgejoel van de hoofdbetoging. De eerst zo serene stoet van betogers bereikte bijna een kookpunt bij het passeren van de zwarte pietten. De organisatoren moesten sommige studenten schreeuwend bevelen om verder te lopen. Overigens kon men herhaaldelijk de vraag "En waar blijft nu 't NSV?" opvangen. Er deden immers geruchten de ronde dat de extreem-rechte studentenvereniging nationaal zou mobiliseren. Daarvan is niets in huis gekomen.

Muis

Na een uur wandelen kwam de optocht samen op de Grote Markt, vóór het stadhuis. In principe toch, want een groot deel van de betogers moest noodgedwongen halt houden in de Naamsestraat. Op de pui van het stadhuis werden de vijf minimumeisen van het ARF nog even samengevat. Nu door de verkiezingsoverwinning van het Vlaams Blok het programma van die partij acceptabel dreigt te worden, mogen de traditionele partijen niet toegeven aan de druk van extreem-rechts. Ten tweede eiste men dat er werk wordt gemaakt van de integratievoorstellen van Paula D'Hondt. Verder moet het beleid op een doorzichtige manier gevoerd worden, en dienen de kansarmoede en de integratie van minderheden aangepakt te worden zonder op zoek te gaan naar zondebokken. Tenslotte verzocht het ARF om een striktere toepassing van de wet op racisme en xenofobie.

Deze eisen waren ondertekend door veertig politieke en socio-kulturele organisaties, van extreem-links tot centrum-rechts, evenals door Loko, de koepel die alle Leuvense fakulteitskringen verenigt.

Daarmee werd het pluralistisch karakter van de optocht duidelijk. Toen hij de eisen geformuleerd had, wist de man met de megafoon even niet wat gedaan. Er werd zelfs in koor geroepen "Stemrecht migranten, ja!", hoewel deze slogan zorgvuldig was vermeden omwille van de pluralistische opzet. Een uitstekende vondst was "Dewinter, nee, de zomer, ja". Na de officiële ontbinding van de betoging werd even gevreesd dat het traditionele kat- en muisspelletje tussen politie en studenten zou losbarsten in de smalle straatjes van de binnenstad. Uit goede bron hadden we trouwens vernomen dat de commissaris speciaal agenten had ingezet die geen al te grote wrok koesterden tegen 'links' (de politie beschouwt een studentenmanifestatie steeds als een - mogelijke - confrontatie tussen links en rechts). Dat gebeurde echter niet. In de plaats daarvan bleef iets meer dan een kwart van het aantal betogers nog gezellig nuzzelen rond een geïmproviserd kampvuurtje. De rest van de

massa spoelde de koude door in de Leuvense kafees.

Het ARF wil het niet bij deze manifestatie houden. Het wil als koepelorganisatie actief blijven, omdat het ervan overtuigd is dat de anti-racistische beweging slechts aan geloofwaardigheid kan winnen wanneer versnippering van initiatieven wordt tegengegaan, en wanneer de krachten gebundeld worden. Het ARF wil nu verder te werken in denk- en actiegebieden om duidelijke initiatieven te formuleren voor integratie van migranten en voor meer verdraagzaamheid in onze maatschappij.

Front

Drie dagen na Leuven was Antwerpen al aan de beurt. Ook hier waren een drieduizendtal manifestanten komen opdagen, in verhouding tot de 'provinciestad' Leuven vrij weinig is, maar toch duidelijk meer dan op andere betogingen georganiseerd door het Anti-Fascis-

tisch Front. Op de betoging was een opvallende afaardiging van Studenten Tegen Racisme aanwezig met hun reuze-spandoek "Migranten blijven: sensibilisering, stemrecht en armoedestop". Bovendien waren de migranten hier wel sterk vertegenwoordigd. Een grote groep van zo'n tweehonderd jonge migranten opende de betoging. De eerste generatie migranten was in de rest van de betoging ook talrijk aanwezig.

Toch droeg deze betoging duidelijk het stempel van klein-links. Ondermeer de sterke PvdA-betoging was waarschijnlijk de reden dat de leuzen ekspliciet tegen het Vlaams Blok gericht waren, en niet de nadruk legden op verdraagzaamheid en anti-racisme in het algemeen. De anti-racistische beweging lijkt nog niet zo gauw een aaneengesloten front te kunnen vormen. Het wordt tijd dat ook de niet-aanwezigen duidelijk stelling nemen voor verdraagzaamheid.

Dirk Boeckx
Ronny Tielens

"Tien kleine negers, die zaten op de markt..."

(Foto Karel De Weerd)

Naar een participatieve unief

Hervorming KUL

← vervolg van p.1

nu veeleer een vertikale dan wel een horizontale structuur. Alle fakulteiten staan op hetzelfde niveau.

Dit voorstel werd geïnspireerd door de groeiende behoefte aan interdisciplinair onderzoek. Door een steeds verdergaande specialisatie worden de huidige maatschappelijke problemen vaak weinig succesvol benaderd. Denk hierbij maar aan de milieuproblematiek, die niet louter een kwestie van scheikunde, biologie of economie is. Dit weerspiegelt een nieuwe wetenschapsfilosofie. Het atomistische model, waarbij elk probleem uit zijn context gerukt wordt om het dan vanuit een bepaalde discipline te bestuderen, wordt hoe langer hoe meer vervangen door een globale aanpak, waarbij het deel in zijn geheel wordt benaderd. Het opzetten van interdisciplinaire onderzoeksgroepen over de fakulteiten heen blijkt binnen de bestaande 'fakulteitenstructuur' echter zeer moeilijk. Er rijzen immers tal van praktische, administratieve en financiële problemen.

Toch werd deze denkpiste al vlug verlaten. Niet omdat ze te Amerikaans was, maar wel omdat ze teveel de organisatie van het onderzoek als basis nam. Deze grootse Vlaamse universiteit heeft immers nog steeds een belangrijke onderwijsstaak. Bovendien ziet geen enkele dekaan zijn fakulteit graag de mist ingaan. Zo'n denkpiste zou bovendien ook niet zonder gevolgen blijven voor de organisatie van het onderwijs. Iedereen voelt immers reeds van ver dat polyvalente kandidaturen (enkele fakulteiten richten een en dezelfde kandidatuur in) perfect passen in een dergelijk systeem.

In de volgende voorstellen greep men dus terug naar de fakulteiten als organisatie-eenheden. Wel kwam hier terug de aloude departementendiskussie naar boven. Moeten de departementen afgeschaft worden of moeten alle departementen omgevormd worden tot fakulteiten? Op dit moment stagneert de discussie echter rond de huidige toe-

stand. Het is echter duidelijk dat men het hierbij niet wil laten. Waarschijnlijk zal het debat - voor zover men een discussie tussen een twintigtal mensen een debat kan noemen - zich dan ook verder slingeren langsheen de fakulteitenstructuur, om uiteindelijk wie weet waar te eindigen.

Responsabilisering houdt ook in dat elke entiteit, wat die dan ook moge wezen, autonoom kan beschikken over haar financiën. Hier komt dan weer de financiële verdeelstuitel tussen de fakulteiten op de proppen. De financiering van de entiteiten zou herzien worden. Een deel zou gebaseerd zijn op het aantal studenten, om in de basisnoden van het onderwijs te voorzien. De rest zou onder andere toegekend worden aan de hand van de prestaties in het onderzoek, het aantal studierichtingen, het aantal vreemde studenten. De consequenties van een dergelijke herverdeling zijn op dit moment nog niet in te schatten.

Tot slot, voor zover ons op dit moment bekend is, worden ook binnen de fakultaire structuren serieuze hervormingen gepland. Zo wordt de functie van de dekaan opnieuw ingevuld. Die persoon zou zich laten bijstaan door een vice-dekaan voor onderwijs, een vice-dekaan voor onderzoek en een vice-dekaan voor externe relaties. De taakverdeling binnen het Bar (de rektor en

zijn naaste medewerkers) wordt dus overgepland op de fakulteiten. Ook op die manier worden de principes van sensibilisering en 'human resources management' ingevuld. Hiervan wordt een brede stroomlijning van de fakulteiten verwacht. Wat dan nog de taak van de dekaan is, is echter onduidelijk. Daarbij stelt zich onmiddellijk de vraag naar de rol van de fakulteitsraden en de departementsraden in deze constellatie. Binnen welke organen zal wat beslist worden en wie zal erin zeten? Zullen de studenten nog van de partij zijn?

Er blijven dus nog heel wat vragen onbeantwoord. Welke taak krijgt de Akademische Overheid in de nieuwe structuur? Wat is de plaats van de groepen en de groepsvoorzitters? Hoe zal men het interdisciplinair onderzoek bevorderen? Sommigen dromen in dit kader reeds lang van één campus Arenberg: de fakulteiten Toegepaste Wetenschappen, Landbouwwetenschappen en Eksakte Wetenschappen verenigd in één structuur. Wat zijn de gevolgen voor het onderwijs van een te grote aandacht voor de onderzoeksknoten in de opbouw van de nieuwe structuur? Denk hierbij aan de steeds groter wordende greep van de industrie op het onderzoek. Het gevaar bestaat dat zo de industrie ook een nog groter greep zal krijgen op het onderwijs. Moet een universiteit een vakschool worden dan wel een vormingsinstituut? Hoewel bij gebrek aan informatie enkel kan gespekuleerd worden over zo'n hypotheses mogen deze aspecten toch niet uit het oog verloren worden.

Het lijkt er sterk op dat de academische overheid een breed universitair debat uit de weg wil gaan. Ze ging dan ook niet in op de vraag van de studentenvertegenwoordigers om de structuurhervorming als agendapunt op de Akademische Raad van 9 december te behandelen. Toch zullen de studentenvertegenwoordigers de academische overheid hierover interpellieren. Die vraag belangt trouwens de hele universiteit aan. Hoe kan men immers een participatieve structuur opbouwen zonder participatie van de verschillende universitaire gedingelen? Ons is dit alvast een raadsel.

Luc Christiaensen

Alfaset LASERPRINTWERK

Je seminariewerk, paper of tesis fraai afgedrukt op laserprinter.

Breng je diskette binnen bij Alfaset cv, de specialist in MS Word en WordPerfect. Snelle service. Lage prijs (10 fr. per pagina).

Kom eens langs. 's Meiersstraat 5, Leuven (te verd.)

open van 13.00 tot 18.30 uur

016.220466 (advertentie)

016/26.03.01
Platte Lostraat 243 3010 Kessel-Lo

Service

P.A. verhuur • publiciteit geluidsregistraties

advertentie

(Foto Karel De Weerd)

Kultuurraad zoekt eigen wegen

Ticketverkoop eerste prioriteit

Kultuurraad vzw, de raad van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie die zich voornamelijk met cultuur bezig houdt, kwam vorige week opdagen met een eindverslag van haar werkgroep 'herstructurering'. Nu is het niet de eerste keer dat aan een serieuze herstructurering binnen Kultuurraad wordt gedacht. Zoals het verslag er nu uitziet, lijkt het er echter op dat men binnen de werkgroep zeer ingrijpende veranderingen voor ogen heeft. Die zullen allerlei consequenties met zich meebrengen voor Loko, voor Kultuurraad, maar vooral voor het cultureel centrum het Stuc, dat verbonden is met Kultuurraad.

Dat het Stuc structureel in grote mate samenhangt met Kultuurraad is vooral historisch te verklaren. Hoewel men in het begin - dertien jaar geleden - in het Studentencentrum een infrastructuur zag die heel de studentenbeweging zou ondersteunen, werd het Stuc al gauw voornamelijk het werkterrein van de Kultuurraad van de Leuvense studenten. De eerste jaren bleken meteen een succes voor het Stuc: veel toeschouwers en nationale interesse. Toch werd in 1981 een verregaande verandering doorgevoerd inzake programmatiepolitiek.

Voorheen werd er gewerkt met wat men noemde een 'supermarktpolitiek', een heel breed spectrum van culturele activiteiten. Hieraan moest voor sommigen een einde komen. Marcel Meus typeert deze evolutie in 'Het Stuc tussen twee stoelen' (De Nieuwe Maand, 1986) als volgt: "De 'supermarkt' zou worden afgeboord en de werking zou zich grotendeels concentreren op enkele 'pijlers': theater, dans en video. En in de plaats van losstaande activiteiten moest er een verbinding gemaakt worden tussen het 'leren' (kursussen), het 'tonen' (voorstellingen en gesprekken over actuele kunstvormen) en - nieuw - het 'maken' (eigen productie en mogelijk-

heden bieden tot experimenten)". Het was ook dan dat men begon te spreken van de 'voortrekkersrol' en de 'demokratisering van de cultuur'. Twee doelstellingen die tot op vandaag nog altijd gehanteerd worden.

Nochtans was de concrete invulling van de doelstellingen niet altijd even eenduidig. De eerste doelstelling monddel al gauw uit in een avangarde-programmatie en de voeling met de studenten liet soms te wensen over. Nu nog wordt de programmatie niet bepaald op de Algemene Vergaderingen, waar de kringen tegenwoordig zijn, maar door individuele 'programmatoren'. Kritiek bleef dan ook niet uit. In 1986 stapte Klio uit Kultuurraad om structurele redenen - de kringen hebben geen stem in de programmatie - en om inhoudelijke redenen - de programmatie is verre van studentgericht. Hun suggestie is dan ook aanvankelijk om Kultuurraad en het Stuc uit de vzw-structuur te halen en later stelt men zelfs voor het Stuc los te koppelen van Kultuurraad.

Konsalik

In februari 1986 beslist men op een Stuurgroep van Kultuurraad op de vzw-structuur van Kultuurraad/Stuc te behouden, maar een correctie door te voeren wat de programmatie betreft. Men zou naar een minder elitair cultuurcentrum streven en met werkgroepen werken die, binnen Kultuurraad, zelf een gedeelte van de Stuc-programmatie op zich zouden nemen. Het jaar daarop laat men dit laatste echter varen, naar eigen zeggen "omdat er geen geld voorhanden is".

In januari 1987 worden de standpunten van voorheen nog sterker gepolariseerd en worden er harde woorden gesproken op een Open Algemene Vergadering van Loko. Breekpunt is dat men van bij de oprichting in oktober 1986 van de nieuwe koepel (Loko) gesteld had dat alle raden en zelfde structuur moesten hebben om het democratisch principe te behouden. Kultuurraad funktioneerde echter binnen een

CANADESE EKSPERIMENTELE FILM WAARNEMING MET SCHOKEFFEKT

Stuc - Dat het Stuc op het vlak van experimentele cinema van een internationale erkenning kan genieten, wordt deze week nog eens bevestigd. Exklusief voor ons landje loopt er een vierdaags programma van recente Canadese werken. Zo komt Leuven meteen naast culturele centra als Parijs, Marseille, Avignon en Genève te staan.

Canada kent een belangrijke experimentele filmtraditie, die ook vandaag nog doorwerkt. Niet enkel de blijvende groei van de productie laat zien hoezeer de experimentele cinema er leeft, ook het aanhoudende debat over concepten toont dit aan. Verschillende Canadese cineasten hebben moeite met de term 'experimenteel', wat ze als te academisch, formeel en hermetisch ervaren. Zij verkiezen zelf de term 'avant-garde', hoewel ze ook deze niet adequaat genoeg vinden. Wat in Frankrijk als 'avant-garde' bekend staat, zou in Canada enkel te zien zijn in musea, universiteiten en gespecialiseerde cinemateken, iets waar filmmakers nu eenmaal niet op uit zijn.

In dit programma worden films vertoond van vier generaties experimentele cineasten: deze van 1960-1969, '69-'77, '77-'82, en '82 tot op vandaag. De oudste films dateren uit 1966, de jongste uit 1989. De meeste films duren tussen drie en twintig minuten, maar er is een momentopname van anderhalve minuut, en een monumentale film van 107 minuten. Hoewel de avant-garde zelf ook al van na de eerste generatie uitsluitend in verschillende stromingen met elk hun eigen 'sub-opvattingen' - in de jaren '70 ontstaat bijvoorbeeld een

kloof tussen een streng strukturalisme naar Amerikaans model en een lyrische romantiek in de voetsporen van de Canadese traditionele film - draait de gansetijd in deze programmatie rond het visuele aspect van de film. Uiteraard is elke film visueel, in die zin dat hij gemaakt wordt om gezien te worden. Visuele avant-gardecinema duidt echter op film die de heersende conventies over visuele vormen wil doorbreken. Die conventies komen hierop neer, dat films moeten aansluiten bij het bekende, dagelijkse leven met zijn natuurlijke continuïteit. De kijker wordt er ook zo weinig mogelijk op gewezen dat hij naar een filmproduct kijkt.

Konventionele cinema is nauwelijks een uitdaging voor het waarnemingsvermogen van de kijker, nog minder zal zij van de perceptie afstaan, wat de avant-gardefilm juist wel doet. Technieken als snelle kamerbewegingen, flitsende montage, flikkerend beeld, het kleuren of bekrassen van de pellicule... veroorzaken bij een eerste kennismaking doorgaans een schokeffect. Het figuratieve aspect van het fotografisch beeld vervalt, zodat de film veel meer een abstract spel van lijnen, kleuren en ritmes overkomt. Bovendien wordt de kijker uitgenodigd tot een soort dialoog met de film, namelijk wanneer de lichamelijke en psychologische aspecten van de waarneming aangesproken worden: "Art is about the politics of seeing and feeling," zegt de cineast Carl Brown. De gewone manier van waarnemen wordt in vraag gesteld, bijvoorbeeld wanneer de camera een bewegend penseel zo nauwgezet volgt, dat men de indruk krijgt dat het

de ondergrond is die beweegt, en niet het penseel. Bewegingsinductie heet dat.

In deze vierdaagse van de recente Canadese avant-gardefilm komen opmerkelijk weinig vrouwelijke cineasten aan bod. De samenstellers geven hiervoor een dubbele reden op. Niet alleen zijn vrouwen ook hier nog steeds ondervertegenwoordigd, bovendien blijkt in hun werken meestal de dialoog centraal te staan. Dat bemoeilijkt een internationale doorbraak, omwille van het taalprobleem. Een van de vrouwelijke cineasten die toch een plaats vonden in het programma, Barbara Sternberg, omschrijft haar sociale positie overigens als uiterst marginaal. Canada wordt traditioneel als een culturele kolonie van de VS bestempeld, omdat het gros van de bevolking aan de grens met de VS woont, en zich op elk cultuurtrein richt naar dat land. Maar 'experimentele' film heeft nog steeds een *underground*-kacht en vrouwen blijven, zoals gezegd, ook in deze discipline een minderheid.

Deze vierdaagse wordt nog interessanter doordat twee hoofdfiguren van de hedendaagse avant-gardecinema hun werk zelf komen inleiden. Anne-Marie Fleming en Mike Hoolboom komen op woensdag 11 december een introductie geven. Bij de andere voorstellingen zullen beiden eveneens aanwezig zijn. Wanneer de verteller in op het einde van 'You Take Care Now' van Fleming klaagt dat beelden nooit iets zeggen, kan men daar misschien best op antwoorden dat beelden, indien ze niets zeggen, dan toch veel te tonen hebben. Hoevel, dat wel ten pas nadat men dit programma gezien heeft.

Pieter Ghijssels

Deze vierdaagse loopt van dinsdag 10 tot en met 13 december, telkens om 20.30 u in het Stuc.

leemte te zijn in de culturele studentwerking: namelijk het werk naar de basis toe", aldus de nota.

Soelaas

Wat Kultuurraad als aparte vzw dan nog kan betekenen is niet echt duidelijk. Hij wordt vooral gezien als een compleet aparte cultuurwerking naast het Stuc, waarbij een basiswerking met de door studenten het belangrijkste is. Die werking zou zich vooral toespitsen op het AV-project, ticketverkoop en op basiskursussen, die de gevorderde kursussen van het Stuc zouden kunnen inleiden. Daarnaast wil Kultuurraad zich ook meer naar de universitaire overheid richten, onder de vlag 'ekstern beleid en sensibilisering'.

Het is duidelijk dat de Werkgroep niet zozeer bezig is geweest met een herstructurering dan wel met het bestendigen van de huidige toestand. Het gevaar is reëel dat het Stuc als cultureel centrum nog meer zal vervreemden van de studenten: deze zullen immers geen meerderheid meer vormen in de Raad van Beheer van het Stuc (dixit nota). Bovendien is er van een doordachte herdefiniëring van het statuut en de functie van Kultuurraad geen sprake. Men zal in de nota tevergeefs zoeken naar enig fundamenteel denkwerk over wat Kultuurraad en door studenten aan een universiteit inhoudt en zou moeten inhouden. Er wordt alleen ingegaan op een aantal concrete, zeer directe mogelijkheden die volkomen in de huidige lijn van het Stuc liggen. Zo voorziet men voor Kultuurraad een zeer summiere taakinvulling (ticketverkoop, public relations) en een taakinvulling die het Stuc even goed op zich kan nemen (basiskursussen).

Op de AV van volgende vrijdag, waar met kringstandpunten over het verslag gestemd zal worden, zal blijken of de kringen het met de nota van Kultuurraad eens zijn. Hun beslissing zal belangrijke implicaties hebben voor de verdere werking van de Werkgroep. Indien het verslag positief onthaald wordt bij de kringen, kan men dadelijk beginnen werken aan statutaire wijzigingen en overgangsmaatregelen voor 1992. Dat men dergelijke wezenlijke herstructurering, die jarenlang bijna taboe is geweest binnen het Stuc, op zo'n korte tijd wil doorvoeren, zonder dat er tijd is voor een fundamenteel debat binnen de kringen, is op zijn minst bedenkelijk te noemen.

Steven van Garste

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput • Vuurkruisenlaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 230850 • Telefax 016 228343

Verkiezingskoorts in RvS

Nog steeds de vloek van Sint-Anna

Telkens als een regering valt, haasten tal van drukingsgroepen zich om een eisenplatform op te stellen om hun grieven en verlangens aan de toekomstige regering mee te delen. Die tactiek wordt ook toegepast door de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS). Deze vergadering beheert de universitaire sociale sector: alma's, peda's, medische dienst,... Al haar bemerkingen vindt men terug in het 'Open memorandum aan de beleidsverantwoordelijken betreffende de sociale sector van de universiteit namens de Raad voor Studentenvoorzieningen van de KU Leuven'.

De RvS bestaat uit drie fracties: vijf professoren, vijf personeelsleden en vijf studenten. Toch is deze paritaire samenstelling geen garantie dat de eisen van alle fracties evenveel gewicht hebben. Vooral de laatste jaren hebben de studenten het moeilijker om bijval te vinden voor hun standpunten bij de andere fracties. Dat het memorandum, zij het na veel wikken en wegen, 'bij consensus' goedgekeurd werd, is dan ook het vermelden waard.

Het memorandum begint traditioneel met een vraag naar een grotere betoelaging. De financiële problemen maken het voor de universitaire sociale sector immers extra moeilijk om tot een degelijk beleid te komen, waarin men effectief kan meehelpen aan het wegwerken van de talrijke sociale drempels voor het hoger onderwijs. De huidige en voorbije regeringspolitiek stimuleerde eerder een tegenovergestelde evolutie. De cijfers van dr. De Lanoo tonen reeds jarenlang aan dat aan de KU Leuven steeds minder jongeren uit de lagere socio-professionele milieus studeren. Prof. Deleack maakte gelijkaardige conclusies voor de globale Vlaamse situatie. Deleack heeft het in dit opzicht over "het einde van de democratisering staan". Een weinig vleiende conclusie voor dertig jaar 'sociale politiek'.

Aan de directe basis van de huidige financiële problemen ligt nog steeds het grootscheepse besparingsplan van de rooms-blauwe coalitie Martens VI. In de lente van '86 werd dat 'Sint-Anna-plan' uitgevoerd. Als premier Martens na dat begrotingskonklaaf sprak over "Na Sint-Anna zullen we in een nieuw België ontwaken", sloeg hij - helaas - de nagel op de kop. De besparingen brachten immers een aanzienlijke vermindering mee van de traditionele sociale voorzieningen: het onderwijs, de pensioenen, de werkloosheidsuitkeringen en de volledige welzijnssector. Het gevolg was er dan ook naar.

In Martens' nieuwe België was het basisprincipe van de studentenbeweging ("Iedereen, ongeacht zijn sociale afkomst, moet een studie naar keuze kunnen volgen") zeer prioriteit meer. Zijn liberale vice-premier Verhofstadt vond die 'democratisering van het onderwijs' eerder een 'lukseprobleem', want het had weinig direct economisch nut. Dit betekende concreet dat de Leuvense sociale sector haar subsidies met dertig procent zag verminderen. Hierdoor gingen in '86 de prijzen van de maaltijden en de huisvesting fors de hoogte in, en kwam de sociale en medische dienstverlening ernstig in het gedrang.

Als compensatie bestelde de regering om het inschrijvingsgeld vrij te laten stijgen. Terwijl dat bedrag vroeger bij wet vastlag, mochten de universiteiten nu, weliswaar binnen bepaalde grenzen, een hoger inschrijvingsgeld vragen. Coens speelde het handig: hij suggereerde aan de universiteiten om de extra inkomsten van dat inschrijvingsgeld te gebruiken voor de sociale sector. Zo legde hij én de besparingen én de verantwoordelijkheid hiervoor volledig bij de universiteiten. De universiteiten - uitgezonderd de VUB - verhoogden het inschrijvingsgeld met dertig procent. Dit was een bijzonder verregaande maatregel: voorheen werd de sociale sector gefinancierd door de staat. Met die regeling betaalden de studenten plots zelf een groot stuk van de eigen sociale zekerheid. Alleen zijn ze zich hiervan niet bewust: aan het begin van het academiejaar wordt een eenmalig hoog bedrag betaald, in plaats van duurdere

maaltijden en hogere huurprijzen gedurende het academiejaar.

Toen in 1988 de coalitie veranderde (PVV weg, SP en VU samen met CVP), hoopte men dat deze politiek zou veranderen. De SP had vanuit de oppositie het Sint-Anna-plan scherp geheld, Martens voortdurend een 'asociaal beleid' verweten en ekspliciet het eisenplatform van de studenten tegen het Sint-Anna-plan gesteund. Toch bleef alles bij het oude. Hierdoor blijft de nasleep van Sint-Anna merkbaar in het huidige memorandum van de RvS, vijf jaar na datum. De RvS eist ook, net zoals bij de vorige regeringsvorming, dat de sociale sector niet mag betaald worden met de inschrijvingsgelden. Dat betekent dat men aan de volgende regering vraagt om met minstens 70 miljoen extra subsidies over de brug te komen.

Het memorandum behandelt ook een aantal nieuwe thema's. Zo is er de vraag naar samenwerking tussen Hobu en

universiteit op het vlak van de sociale voorzieningen. Deze problematiek is aktueel sinds de recente maatregelen van minister Coens (zie ander artikel). Het memorandum moet geïnterpreteerd worden als een vraag om hierover een consensus te bereiken binnen het hoger onderwijs. Ook nieuw is de klausule "De participatie van de studenten in het beleid ten aanzien van sociale voorzieningen voor studenten moet ten alle tijden gewaarborgd worden en/of blijven". Pikant detail: deze eis werd, niet zonder enig leedvermaak, door de directeur Studentenvoorzieningen Jan De Vuyst zelf aangedragen. De studenten vinden hun eigen inspraak blijkbaar zo evident, dat ze er niet aan dachten dat de regering dit zou kunnen terugschreeven of afschaffen.

Een belangrijke passage is gewijd aan het huisvestingsprobleem. Terwijl het RvS-memorandum '88 hierover geen woord repte, formuleert de RvS nu een drietal concrete eisen. Men eist meer geld voor goedkope leningen en een degelijke juridische bescherming van het statuut van koststudent. Ook dringt men erop aan dat de overheid prive-investeringen in studentenkamers aantrekkelijk zou maken. De aanleiding van deze eisen is ongetwijfeld de schandalige stijging van de huurprijzen.

Een laatste nieuwheid in het memorandum is de aandacht voor de speci-

(Foto Renaat Schrooten)

fieke problemen van buitenlandse studenten, waarbij er speciale aandacht voor het sociaal-juridisch statuut en een verwerking van de procedure tot erkenning van het statuut van politiek vluchteling wordt gevraagd. De overige punten van het memorandum (studietoelagen, jobstudenten, numerus clausus,...) vindt men ook in de versie van vier jaar terug. Een duidelijke vingervijzing naar de nieuwe regering dat hiervan dringend werk moet gemaakt worden.

Het valt toch wel op dat de anders zo voorzichtige RvS nu duidelijke eisen stelt. Hun analyse van de problemen is ongetwijfeld korrekt. Een verhoging van het budget van sociale voorzieningen,

het afwijzen van numerus clausus, een huisvestingsbeleid en hogere studietoelagen vormen inderdaad de essentie van een dynamisch sociaal regeringsbeleid. Of de RvS genoeg gewicht in de schaal kan werpen om haar eisen ook politiek te vertalen is een andere zaak. Misschien dat het memorandum de eigen academisch overheid inspireert. Ook die draagt een zekere verantwoordelijkheid. De KU Leuven heeft uiteindelijk het laatste woord bij de toekenning van extra dekretele middelen aan de sociale sector, de vermindering van het inschrijvingsgeld en het afzien van de vraag naar iedere numerus clausus.

Pieter Vandekerckhove

Sociale Netwerken Hobu

Een Groot-Leuvense samenwerking?

Reeds jaren lang eisen de studenten van het Hoger Onderwijs Buiten de Universiteit (Hobu) eigen sociale voorzieningen. In tegenstelling tot de universiteiten moeten zij zonder goedkope restaurants en huisvesting stellen. Door enkele initiatieven van minister Coens is die discussie in een stroomversnelling gekomen. Een van de knelpunten blijft hoe men die nieuwe voorzieningen zal organiseren. Binnen de pas opgerichte Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) zal een commissie zich buigen over verschillende voorstellen. De Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS), die in Leuven de sociale sector beheert, boog zich vorig jaar over dit vraagstuk. Vorige maand discussieerde de Algemene Vergadering (AV) van Sociale Raad uitgebreid over de problematiek.

Er bestaan twee grote knelpunten wat betreft de inrichting van een sociale sector voor de Hobu-studenten. Het eerste is de financiering. Door de hervorming van het studietoelagenstelsel maakte minister Coens dit jaar vijftig miljoen vrij, die besteed wordt aan een aantal pilotprojecten in het Hobu. Voor voldoende voorzieningen is echter heel wat meer geld nodig. In de wandelgangen van het ministerie van Onderwijs vernamen we dat men van plan is enkel investeringskredieten toe te kennen voor de bouw van studentenkamers. Voor andere voorzieningen zou men moeten terugvallen op de bestaande diensten van de universiteiten, tenminste in de grote steden. De vraag die hierbij rijst, is hoe het dan moet in steden zonder universiteit (Aalst, Geel, Genk,...) en hoe die samenwerking met de universiteiten praktisch georganiseerd moet worden.

Daarmee is meteen het tweede grote probleem genoemd: de structuur die een eventuele samenwerking zou moeten aannemen. Twee alternatieven staan diametraal tegenover elkaar. Men kan kiezen voor een nieuwe overkoepelende organisatie, die de sociale voorzieningen in bijvoorbeeld de Leuvense regio beheert en organiseert. De voorzieningen blijven dezelfde en worden eventueel wat uitgebreid naargelang de behoefte van de Hobu-studenten, maar de universiteiten worden slechts via een omweg betrokken bij het beleid. Zij zouden, samen met vertegenwoordigers van andere instellingen, zeten in de beheerraad. Ook studentenvertegenwoordi-

gers, van de universiteit en het Hobu, zouden hierin moeten zeten.

De voornaamste struikelblok bij zo'n structuur is de overname van de gebouwen van de universiteiten. Het is onwaarschijnlijk dat de KU Leuven graag een deel van de eigen patrimonium afstaat aan die nieuwe organisatie, terwijl het kopen of huren van de gebouwen handenvol geld zou kosten. Ook

worden er vraagtekens gesteld bij de efficiëntie van dit soort superstructuur. Het gevaar voor politisering van de beheersorganen is niet denkbeeldig. Verder valt men op die manier onder de direkte controle van het ministerie van Onderwijs, en zal men bij een eventueel geldtekort niet meer kunnen aankloppen bij de Raad van Beheer van de universiteit. Niet dat de KU Leuven zo gul was met de centen, maar toch...

Vanuit de universiteit wordt dan ook eerder gepleit voor het andere concept, de zogenaamde netwerkstructuur. Dit houdt in dat er tussen de verschillende instellingen, die elk hun autonomie op gebied van sociale voorzieningen behouden, zoveel mogelijk moet worden samengewerkt. Zo'n structuur zou de machtspositie van de universiteit in het Leuvense onaangetast laten, en zelfs nog versterken. Het is moeilijk aan te nemen dat de Hobu-scholen elk hun eigen restaurants zullen openen.

Voor die diensten kan er samengewerkt worden met de Alma-restaurants. Net zoals de kleinere Hobu-instellingen samenwerkingsakkoorden zullen afsluiten met de KU Leuven om mee gebruik te mogen maken van de juridische dienst, jobdienst, sociale dienst... Een eigen exploitatie van al die zaken zou financieel toch nooit haalbaar zijn. De sociale sector van de universiteit zou dus met de Hobu-studenten een nieuw cliënteel kunnen vergaren, en toch nog

de volledige zeggenschap behouden over die sector. De recente opening van een Alma-kafetaria in het Heilig-Hart Instituut moet als een eerste stap in de netwerkvorming worden gezien.

Buiten het begrijpelijk eigenbelang van de universiteit zijn er nog andere goede redenen om aan netwerkstructuur de voorkeur te geven. Dit concept borduurt immers gewoon verder op bestaande voorzieningen, zonder een nieuwe beheersstructuur in het leven te roepen. De RvS werkt verre van perfect, maar heeft in het verleden wel reeds bewezen dat het deze sector goed kan beheren. Zo vermijdt men ook allerlei aanpassings- en inwerkingsproblemen. Verder blijft het mogelijk om op extra financiële steun van de universiteit beroep te doen, terwijl de rompslomp van overheveling van gebouwen uit de weg gegaan wordt. De kans dat de vragen en behoeften van de Hobu-scholen in een netwerk minder gehoord zullen worden is wel reëel. Er is immers geen sprake van een direct overlegorgaan tussen alle betrokkenen.

Op de AV van Sociale Raad werd de vraag gesteld welke structuur de goedkoopste voorzieningen kan aanbieden. Hierop kan nu nog niet geantwoord worden. Er is nog niet genoeg informatie aanwezig om de consequenties van welk concept dan ook te becijferen. De vermoedens gaan sterk in de richting van een netwerk, maar veel zal ook afhangen van de bedragen die uiteindelijk worden uitgetrokken voor het Hobu.

De AV besloot dan ook dat het nog te vroeg was om zich ekspliciet uit te spreken over een van beide concepten. Die stelling kwam ook ter sprake tijdens de voorbereidende vergadering van de RvS. Het was trouwens op die vergadering van directeur Studentenvoorzieningen Jan De Vuyst vorig jaar reeds een nota presenteerde waarin hij sterk voor een netwerk pleitte. Hij zou ook graag zien dat in de Vlor-kommissie Leuven als test-case wordt genomen.

Volgens de studenten moet nog even de kat uit de boom gekken worden, en is dringend studiewerk nodig omtrent deze materie. Het is belangrijk dat er eens degelijk wordt onderzocht wat nu juist de wensen en de behoeften zijn van de Hobu-studenten. De hele discussie over hun sociale voorzieningen lijkt immers gevoerd te worden over hun hoofd. En als hun inspraak nu al ontbreekt, hoe zal het dan zijn wanneer de nieuwe structuren echt vorm krijgen?

Kris Hendrickx

NIEUW!

Leer typen in een week

U leest het juist: op 15 uur, gespreid over één week leert U perfect blind typen (26 letters + hoofdletters + leestekens)

- met leerdoelgarantie
- 3 gratis proffessen

Doe vandaag nog Uw gratis proffes en morgen typt U zelf brieven en papers.

Deze unieke audio-visuele cursus gaat door in Leuven en Diest. We bieden hem tijdelijk aan voor slechts 2500 frank. Dit nieuwe systeem werd uitgetest door 40 studenten.

Uitgebreid demonstratiepakket gratis beschikbaar (waarborg 100 fr.)

De cursus gaat door te LEUVEN - Brusselse straat 51A (016)23.05.56 (tot 21 uur)

DIEST - K. Albertstr. 33 (013)31.40.61 (tot 19 uur)

advertentie

ZOEKERTJES

- Het hart van de R-frakke dankt de knappe jongen met streepjestrui die de dranghoken tegelijkertijd tijdens het sublieme Nirvana-koncert.
- De eerlijke vinder, gelieve mijn klakje, verloren op de bus Kessel-Lo-Heverlee op maandag 2/12 terug te bezorgen. Lieve, Schapenstr. 117.
- Onbekende met pennezak meldt onbekende zonder pennezak die onbekende met pennezak graag weer onbekende zonder pennezak zou zijn. Betreft: nogal overvolle, zwaarteen pennezak verloren in MSI op 5/12.
- Diegene die me kennen, weten me wonen en de geëerde onbekenden niet. Maar ik doe een geste voor pennezakliefhebbers: Eric,

- Q. Metsijsp. 7.
- Jane the Ripper daagt Jack uit voor een duel bij kaarslicht en garde!
- Jack zal er eens over nadenken.
- Amateurs nodig! Ise uit voor een verkenmend gesprek. Diskretie gewaarborgd. Pa, Ma, de kinderen, de Mutant, Tante Tang en de rest van de familie.
- Aan mijn vervloekte pseudo-pa en halfbroers: Het verheugt mij dat ik toch aan de selectieve familie-ekspansie mag deelnemen, waarmee jullie zo hoog oplopen. De verloten, Albanese bastaard.
- Van den Brande tegen de muur.
- Maandag 9 december, 21.30u: discussieavond over geloof en politiek. UP, J. Stasstr. 2.
- Maandag 9/12, 21.00u: milieuraad in 't Stuc.
- Tweede adventsweek: Respekteer algevalen bladeren en dames. (ANT.; wijze

advertentie **VERHUUR**
VAN GELUIDSINSTALLATIES
MET OF ZONDER DISC-JOCKEY
DANCE DELIGHT
TEL. 016/23.30.86

handelingen 3.14 | XII + I, uw mysterieuze vrienden...
 • UDPS, daar uw stemgedrag me niet beviel, voor ik als pion vermomde Scud-raket op uw stelling af! D2-D4, JDM.
 • Ja, wij plakken graag stickers. En dan? Problemen mee? Ellen Poe & Jane the Ripper, de plakgroep van de (Ste)R-frakke.
 • Raadseltje: wiens IQ kan je niet meten, maar moet je naar graven? Jawel, heel goed geraden: dat van Dirk Zjavelle.
 • Gemeubeld tot met keuken en douche te huur in de Naamsestr. 6000 fr. 02/230.72.67. Vragen naar Sophie.
 • Gemeenschapsruimte zoekt entoesiaste medebewoner voor de periode februari-september. Eenmeilaan 46, Kessel-Lo, 25.52.40.
 • Gemeubelde kamer te huur van 1/1/92 tot 31/3/92: 5400 fr. gemeenschappelijke douches. Redingenstr. 79. 011/68.72.89 of bij Ise Manet, Redingenstr. 79.
 • Dear Neha and Sumit, finally we can visit you. We hope it'll be unforgettable. Bella and Dirk.
 • Onze uitdaging: vóór 2000 de Lepra overwinnen. Damiaanactie zoekt nieuwe medewerkers die zich eind januari willen inzetten. Els Brems, Weldigheidstr. 3 of Tom Lauwe-reins, 46.09.39.
 • Zij die mij geholpen hebben bij het wakker-maken van mijn flauwgevallen vriendin (Albator 21/11 3 u), Hartelijk bedankt. Roel.
 • Hoi Cas, vakantie was schitterend. Ririe. Waar blijven de tips?
 • Echte Groot-Avelgemers (accorderjans en stukkers) zetten de kerstperiode 'deltig' in op do 12/12, om 20.30 u aan de ingang van de Centrale Bib voor een alternatieve kerstmarkt-rolling. Het duoviraal (Jürgen en Georges).
 • Aan Liets: fr.fr. wil ook wel van jou houden. Sluur cv met foto naar Veto. fr.fr.
 • Rockgroep zoekt ander rockgroepje om de kosten voor repetitiekolkaal te delen. 20.10.15. Binnenlijn 32.41. Bruno.
 • Hij had ons de vorige nacht vergeten.

- De kinderen die vorige week in mijn naam schreven, kunnen hun exkuses aanbieden aan Jan Decoepe. Nu. De echte Sabine.
- Vieze stoppel, koop een scheerapparaat want wij houden van een zachtluffende snoet. fr.fr. en idee.
- Nike B van Psycho: laat de verrassing van Liesbeth maar liggen. Grotere verrassing in de Heilige Geeststraat!
- Wij hebben Veerle ook niet gezien aan Alma 2. Wij zoeken nu in de Sedes.
- Wie ben je en wat meer is, waar ben je? Ik zag je op 28/11 in Rumba. Een strak minjurkje en een zwart hemd omhulden je lere maar beweeglijke lijfje. Do. 23 u. Rumba. Ik wacht op je! Jorick.
- Fikse beloning voor wie wanhopig mannetje helpt zoeken naar zijn bruide boekentas (bevat agenda, pennendoos, roos hemd, nota's en veel weemoed). Filip, J Lipsiusstr. 23, bel 10.
- Typen van teissen, werktjes, briefwisseling. Chris Rosele, 20.70.77.
- XII + I: Afhalen verkopen, dat kunnen ze wel. Maar antwoorden na één week vinden ze te snel! De Begijnen van de Clementijnen.
- Wie leent mij tegen mooie verg. de volgende cursus: Fauconnier, Algemene communicatietheorie (S107), van vorig akademiejaar? Wim Ver Elst, Vesaliusstr. 5. 22.18.01 (alleen overdag).
- Te weinig tijd om uw tesis... zell te typen? Geen nood! Ik typ alles op komputer (WP51). Prijs: 35 fr/biz. Aarzel niet en neem contact op met Veerle Poot, 02/687.97.41 na 19.00 u.

JO MEUWISSEN
 Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal voor seminaries, evenementen, optredens en fuiven
 BARCOVISION: 5000 fr.
 DISCOBAR: 4000 fr.
tel. 016/201.301

- Europrint bvba: Alle tikwerk; desktop; scannen; uitprinten van teksten; figuren uit quattro, lotus. Wij zetten ook muziek! Her-togstg. 110, 22.97.49.
- Abulafia, middleleaves kabbalist, toert uw manuscripten tot al moderne meesterwerken die profiten in ekstase brengen. Abulafia: tekstverwerking-laserprints. Tienssestr. 177, 29.22.77. 10-12 u, 14-16 u.

- Vredeseilanden uit de kleren. 9/12/20.00 u. 's Meiersstr. 5. Informatie-avond en (eventueel) praktische afspraken voor het kampagne-weekend.
- KLJ-talenten kom op di.10/12 naar ons gezellig kerst-rijprijodium, vanaf 21 u in de KLJ-centrale. Parijsstr. 76. Aanvraag verzekerde!
- Te koop: Brother Typewriter CE-650, perfecte staat. Over de prijs (20.000 fr) kan gepraat worden. Benoit Lannoo, Bogardenstr. 109 bus 17. Na 17.00 u.
- Wie bezorgt ons een stoel? Wij betalen met poppen. Liefst Louis XIV-stijl. Zonder tresjes. Chiro emmerje.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal - 1 Doelgerichtheid 2 Afrikaanse havenstad - Bijbelse vrouw 3 Hulstpingen - Chinese lengtemaat 4 Weer, terug (als voorvoegsel) - Vrucht 5 Larve van een insect - Rede 6 Eekhoorns - Rood 7 Minder dan weinig - Bepaalde onderneming 8 Overdreven - Van stof en vuil reinig 9 Oude Franse munt - Bedrieglijk, vals 10 Een regel bevattende of voorschrijvende.
Vertikaal - 1 Helmdraden 2 Bijbelse reus - Europees romancier 3 Steppebewoners - Bijbelse stad 4 Lichaamsdeel - Profet 5 Belgische rivier - Toonladder 6 Italiaanse voetbalploeg - Slijmerig vocht 7 Anijsbrandewijn - Zeer vruchtbaar 8 Lengtemaat - Wase gemeente 9 Loofboom - Honingbij 10 Logische waarheid.

Agenda

AD VALVAS

MAANDAG

- 20.00 u **FADO-AVOND** met J. Ignacio en J. Do Carmo (gitaar), in Aud. Minnepoort, toeg. 250, org. Europalia Portugal.
- 20.00 u **GESPREK** Portret van Manoel de Oliveira, in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 9, org. CC Leuven.
- 20.00 u **LEZING** over kronologie, door Chris Borgions, met een overzicht van de verschillende mogelijkheden betreffende jaartelling, in Romaanse Poort (lokaal A.13), toeg. 75, org. Leuvense Gidsenbond.
- 21.00 u **FILM** 'C'est la vie' (1980), een film van Paul Vecchiali, waarin een beeld wordt gegeven van vrouwen onderling, de invloed van de massamedia en de ondoordachte vreeselendheid van de mannen, in 't Stuc, toeg. 100/130.
- 21.00 u **MILIEURAAD** Studenten willen de milieuproblemen bestuderen en aanpakken, in 't Stuc.
- 22.30 u **FILM** Benilde ou Virgem-mae' (1975), een film van M. De Oliveira, in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, org. CC Leuven.
- 23.15 u **FILM** 'C'est la vie' (1980), een film van Paul Vecchiali, in 't Stuc, toeg. 100/130.

DINSDAG

- 20.00 u **FILM** 'Francisca' (1981), een film van Manoel de Oliveira, over twee mannen die met elkaar verbonden zijn vanwege de begeerte voor een vrouw, in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, toeg. 130, org. Europalia Portugal.
- 20.30 u **FILM** Een reeks van recente experimentele films uit Canada, in 't Stuc, toeg. 120/150.
- 20.30 u **KONCERT** Orgelconcert door Albert De Klerk met improvisaties, in de Begijnhofkerk, org. UP.
- 21.30 u **TEATER** 'De Meesterkok', een tekst van Bruno Mistiaen, gespeeld door Goele Derick, in Soetezaal (Arenberginst.), toeg. 180/250, org. Stuc.
- 22.30 u **FILM** 'Family Viewing' (1987), een film van Atom Egoyan, waarin het vroegere familieleven langzaam wordt vervangen door het perverse heden, in 't Stuc, toeg. 100/130.

WOENSDAG

- 10.00 u **RELIGIEUZE** boekenbeurs, in Fakulteit der Godgeleerheid, St. Michielsstr. 6, toeg. gratis, org. Vlaamse Bijbelstichting.
- 13.00 u **TEATER** 'Groeten van Nero', door Eugène Bervoets, over een keizer, terugblijkt op zijn leven als vreesleuwer en kunstenaar, in Stuc, toeg. gratis, org. Kultuurcommissie van KJ Leuven.
- 14.00 u **FILM** 'Vertellingen van de smid', in Vlaams Filmmuseum en Archief, Boekhandelstraat 9.
- 15.00 u **LEZING** over 'De Europese Gemeenschap en Oost-Europa', door Dhr. M. Franco, in Sencie-Instituut, Erasmusplein 2, toeg. 300, org. Leuven's Instituut voor Centraal- en Oosteuropese studies.
- 20.00 u **FILM** 'Vertellingen van de smid', in Vlaams Filmmuseum en Archief.
- 20.00 u **OPENDEURAVOND** met zang, gebed en animatie, in Ichtus, Vaartstr. 99, org. UP.

- ALFA** 11/12 om 20.00 u: Donjons in Vlaanderen, in MSI 00.14.
- 12/12 om 21.00 u: Presidiumvergadering, in Cambridge Arms.
- 18/12 om 20.00 u: Film, Animal House, in MSI 00.14.
- 19/12: Kaasen wijnavond.
- BIOS** 12/12 om 22.00 u: Bios-td, met tot 23.00 happy hour, in zaal Notre Dame, ink. 50/70.
- 17/12: Kerstfeest, in zaal Ons Huis.
- GEOLOGISCHE KRING** 9/12 om 20.30 u: Sinterklaaskantus, in Ambiorix.
- GERMANIA** 10/12 om 19.30 u: Koffiebar met jazzoptreden, in Fak, 13/12 om 21.00 u: Free-podium, in Fak, 16/12 om 19.30 u: Studenterraad, in A202.
- HISTORIA** 10/12 om 20.00 u: Presidiumvergadering.
- 11/12 om 20.00 u: Wilde Lea, in Stadsschouwburg.
- INDUSTRIA** 10/12 om 9.00 u: pc-beurs 'Imexcom', in Mediateek Groep T 18/12: Kerstfeest, in Metropole.
- KLIO** 10/12 om 21.00 u: Praesidiumvergadering, in 's Meiersstraat 16/12: Schaatsen, 17/12: Filmavond, 18/12: Kaasen wijnavond en td, in Albatros, 19/12: Coctailavond, in Praatkamer.
- L&W** 11/12 om 22.00 u: L&W-td, in Lido, ink. 70,- vvk 50,-, tvv brandladder in de Fak.
- LBK** 17/12: Leuven-Bloedserieus.
- MEDIKA** 9/12 om 9.10/11/12: Boekenbeurs en Expositie, in Hal O&N (GHB), 9/12 om 20.00 u: Poëzie avond, in VAC munststraat 1, ink. 70/100.
- 10/12 om 20.00 u: Aperitiefconcert, in Aula Pieter De Somer, ink. 130/150.
- 11/12 om 22.00 u: 60's-70's fuif, in Belgisch Congo, ink. 50/70.
- 12/12 om 21.30 u: Profen avond 'Hoger-Lager', in Doc's Bar.
- PEDAGOGISCHE KRING** 9/12: Woeps (Wetenschappelijk Onderzoek en Experimenteel Pedagogische Studie), in Albatros, 11/12 om 19.00 u: Optreden, in Fak, 11/12 om 22.00 u: Brandladder-td L&W in Lido, ink. 50/70.
- 16/12 om 20.00 u: Kringvergadering, in Tienssestraat 115.
- POLITIKA** 9/12 om 20.00 u: Kringvergadering, in boven POLITIKA, 12/12: Meisjesavond, in Politika.
- PSYCHOLOGISCHE KRING** hele week: muziekweek, in Shrink, 12/12 om 21.00 u: Poetluff, in Shrink.
- 13-15/12: Kringweekend, vertrek: Alma 2, 17/12: Kerst-td, in Lido.
- 19/12 om 20.00 u: Kringvergadering, in 00.14.
- VTK** 9/12 om 20.00 u: Kasteelconcert, in Arenbergkasteel.
- 10/12 om 20.00 u: Kasteelconcert, in Arenbergkasteel.
- 10/12 om 22.00 u: Bierproefavond, in Thier, 11/12 om 20.00 u: Filmavond (Das Boot en Deel Poets Society), in Alma 3, 12/12 om 22.00 u: Barbara-td, in Zaal Corso, 17, 18, 19/12: Revue, in Schouwburg.
- 19/12: Barbarakantus, in Thier.
- WINA** 11/12 om 20.00 u: Kerstfeest, in Zaal Ons Huis.
- 12/12 om 20.00 u: Ticket naar de 2de-kankwis, in L06.

- 20.00 u **TEATER** Blauwe Maandag Kompagnie brengt 'Wilde Lea' (naar Nestor De Tiere 1856-1920), een muzikale drama over onze Vlaamse jongens onder Napoleon, in Stadsschouwburg, org. CC Leuven.
- 20.30 u **FILM** Een reeks van recente experimentele films uit Canada, in 't Stuc, toeg. 120/150.
- 21.00 u **OPTREDEN** Arno K. zingt voor uit eigen werk, in Kersouwke, toeg. gratis.
- 21.30 u **TEATER** 'De Meesterkok', een tekst van Bruno Mistiaen, gespeeld door Goele Derick, in Soetezaal (Arenberginst.), toeg. 180/250, org. Stuc.
- 22.30 u **FILM** 'Family Viewing' (1987), een film van Atom Egoyan, waarin het vroegere familieleven langzaam wordt vervangen door het perverse heden, in 't Stuc, toeg. 100/130.

DONDERDAG

- 20.00 u **FILM** 'Amor de perdição' (1978), een film van Manoel de Oliveira, in Vlaamse Leergangen, toeg. 130, org. Europalia Portugal.
- 20.00 u **KONCERT** Guido Belcanto, de koning der Gebroken Harten, brengt met het Orkest Zinder Dromen 'Plaisirs d'Amour', in Stadsschouwburg, org. Vriendenkring 2000.
- 20.30 u **FILM** Een reeks van recente experimentele films uit Canada, in 't Stuc, toeg. 120/150.
- 20.30 u **TEATER** 'De Meesterkok', een tekst van Bruno Mistiaen, gespeeld door Goele Derick, in Soetezaal (Arenberginst.), toeg. 180/250, org. Stuc.
- 22.30 u **FILM** 'Family Viewing' (1987), een film van Atom Egoyan, in 't Stuc, toeg. 100/130.

VRIJDAG

- 20.00 u **KERSTKONCERT** door Berdien Sternberg, in Stadsschouwburg, org. Vriendenkring 2000.
- 20.30 u **FILM** 'Family Viewing' (1987), een film van Atom Egoyan, in 't Stuc, toeg. 100/130.
- 20.30 u **TEATER** 'De Meesterkok', een tekst van Bruno Mistiaen, gespeeld door Goele Derick, in Soetezaal (Arenberginst.), toeg. 180/250, org. Stuc.

ZATERDAG

- 10.00 u **STUDIEDAG** met als titel 'Schrijf het van je af', over het bijhouden van een dagboek, in 'Huis van Chivères', Groot Begijnhof 55, toeg. 500/900, org. Trefpunt Zelfhulp vzw.
- 14.30 u **OPTREDEN** Belcantogezelschap St.-Niklaas brengt 'Orpheus in de onderwereld' van J. Offenbach, in Stadsschouwburg, toeg. 150-350, org. CC Leuven.
- 20.00 u **OPTREDEN** Belcantogezelschap St.-Niklaas brengt 'Orpheus in de onderwereld' van J. Offenbach, in Stadsschouwburg, toeg. 150-350, org. CC Leuven.
- 20.30 u **TEATER** 'De Meesterkok', in Soetezaal (Arenberginst.), toeg. 180/250, org. Stuc.
- 20.00 u **KONCERT** Het vokaal programma met vokale kerstmuziek, in Kapel van het UZ St.-Rafael, Kapucijnenvoer 33, toeg. gratis, org. Paul Bessemans.
- 21.00 u **FILM** 'Distant Voices, Still Lives' (1988), een film van Terence Davis, over traumatische herinneringen aan het familieleven, in 't Stuc, toeg. 100/130.
- 23.15 u **FILM** 'Distant Voices, Still Lives' (1988), een film van Terence Davis, over traumatische herinneringen aan het familieleven, in 't Stuc, toeg. 100/130.

MAANDAG

Waar liggen de Vredeseilanden?

In de Midden-Casamance natuurlijk

Leuven kent elk jaar een vaste opvolging van grootscheepse organisaties voor het Goede Doel. Na 11.11.11 is het binnenkort de beurt aan Vredeseilanden, die dit jaar in de boot stappen met Student Aid. Vredeseilanden is een onafhankelijke Vlaamse organisatie die in 1980 in Leuven ontstond naar het voorbeeld van Nobelprijswinnaar Dominique Pire. Deze week maandag is een eerste vergadering gepland voor fakultaire activiteiten.

De totale inkomsten van Vredeseilanden bedragen ongeveer de helft van de jaarlijkse 11.11.11-aktie. In het financieel jaarverslag blijkt dat de campagne voor heel 1990 24 miljoen frank opbracht, en giften en diversen 18 miljoen. Subsidies allerhande brachten nog eens 11 miljoen binnen, waarvan er 10 afkomstig zijn van het Algemeen Bestuur voor Ontwikkelingssamenwerking (Abos). Ontwikkelingsorganisaties krijgen nogal eens kritiek te slikken omdat ze naar verhouding te veel van hun inkomsten zouden besteden aan sekretariats- en campagnekosten. Bij Vredeseilanden valt dit nog mee: van de 56 miljoen inkomsten vloeden er 6 miljoen naar de directe organisatie van administratie en inkomstenverwerving. De rest werd uitgegeven aan educatie en voorlichting in Vlaanderen, en aan projectwerking in de Derde Wereld, de twee assen van Vredeseilanden.

"Door uw steun helpt u hulp overbodig maken" is een pientere slogan van Vredeseilanden. De lokale bevolking zou de opgestarte projecten beetje bij beetje zelf moeten overnemen, zodat ontwikkelingshulpers kunnen thuisblijven. De verwezenlijking van die doelstelling loopt hoogstwaarschijnlijk over een of meerdere generaties. Vredeseilanden bestaat nu elf jaar, en op basis van het eigen tijdschrift heeft het er niet de minste schijn van dat men het eerste eiland, Dapaong in Togo, te vreden en fier zou kunnen laten voor wat het is, ook niet over enkele jaren. Intendeel, hoe meer tijd er overheen gaat, hoe meer noden zich voordoen. De berichten over de projecten in 'Vredeseilanden' eindigen dan ook steevast met "Hoevel er nog veel werk dient verzet te worden ziet men de toekomst vrij optimistisch" of "Er is een hele weg afgelegd maar de eindmeet is nog niet in zicht" of "Er groeit wat, maar er is nog heel wat werk aan de winkel".

Dat wil echter niet zeggen dat Vredeseilanden het nodig vindt om een ploeg ontwikkelingshulpers uit Vlaanderen voor onbepaalde tijd op het terrein te stationeren. Elke NGO die zichzelf ernstig neemt, kiest vandaag voor *partnership*. De invulling van dit begrip verschilt van organisatie tot organisatie, en het

brede publiek is nog steeds niet vertrouwd met deze aanpak, die sinds het begin van de jaren '80 opgang maakt. Ook Vredeseilanden is nog volop bezig met de vulgarisatie van haar ideologie. Daarin springen voornamelijk twee punten in het oog: het geloof in een ontwikkelingspool als motor voor de verbetering van de levensstandaard in een hele streek, en de overtuiging dat een model tot ontwikkeling onmogelijk van bovenuit kan worden opgelegd.

Bokrijk

Een ontwikkelingspool is een geografisch wel omschreven plaats - niet te groot, niet te klein - waar men een aantal diensten groepeerd, en waar de reeds aanwezige infrastructuur wordt aangepast. Het is een plaats die kan uitgroeien tot een centrum waar boeren hun produkten kwijt kunnen, en waar ze met de opbrengst ervan andere goederen en diensten kunnen kopen; in zo'n centrum neemt gezondheidszorg een belangrijke plaats in. Meestal verkies de bevolking een degelijk hospitaal, of een goed uitgebouwd dispensarium, zelfs boven een school waar jongeren beroepsopdracht kunnen volgen.

Hoevel gezondheidszorg prioritair is, is ze geen voldoende voorwaarde tot de vorming van een pool. De nationale overheden in Afrika beseffen maar al te goed dat ze zich niet mogen fikseren op de verbetering van de landbouwproductie, en dat een beroepsopleiding veel jongeren betere arbeidskansen biedt. In plaats van werkloos te worden doordat de landbouw soms geen perspectief meer biedt, kunnen zij een ambacht leren. Ook de dienstensektor zit in heel Afrika in de lift. In Senegal bijvoorbeeld neemt deze sektor de helft van het Bruto Binnenlands Produkt voor haar rekening, in Togo 45% (cijfers uit 1988). Van een plaats waar een aantal diensten, zoals vervoer, telefoon en gezondheidszorg gekoncentreerd worden samen met een aantal ambachten, gaat vanzelf een bepaalde aantrekkingskracht uit.

Animatrice

Vorig jaar draaide de actie - geldinzameling, bewustmaking, animatie - rond Dapaong in Togo, het eerste 'eiland', en vooral rond Kabona, een dorp in Rwanda nabij het Kivu-meer. Daar wordt gewerkt aan verschillende deelprojecten: landbouw, volwerkering, diensten zoals een winkel en een molen, een waterbeheersingsproject, infrastructuur, elektrificatie.

Dit jaar ligt de klemtouwen vooral op een project in de streek rond Kolda, een stadje in Zuid-Senegal. Voor dit initiatief werd reeds in 1989 de basis gelegd: van half oktober tot half december vond een 'identifikatiemissie' plaats,

die het gebied sociaal ontleepte en ondermeer een gezondheidsproject vooropstelde. Pas in juni '90 vertrok een vertegenwoordiger van de NGO naar Senegal. Tot december van dat jaar ging zijn aandacht vooral uit naar de voorbereiding van concrete projecten: contact leggen met plaatselijke NGO's, aanwerven van personeel, aanschaffen van infrastructuur, en doorgeven van informatie aan de animatoren in Vlaanderen.

Vredeseilanden heeft in elke Vlaamse provincie een animator, die vanaf september op zoveel mogelijk plaatsen in zijn provincie de projecten voorstelt. Meestal gebeurt dat in scholen of in jeugdbewegingen, aan de hand van dia's. Het echte hoogtepunt van de campagne vindt plaats tijdens het eerste weekend na de Kerstvakantie. Dan worden duizenden vrijwilligers ingeschakeld, die in hun gemeente geld inzamelen. Als men weet dat de hele organisatie gedragen wordt door slechts een vijftiental vaste personeelsleden, is het verwonderlijk dat Vredeseilanden een zo ruime werkklank krijgt. De NGO beschikt over een zeer goed uitgebouwd structuur: in talrijke gemeenten verzorgen vaste komites de lokale initiatieven. Zij koördineren de animatie en de geldinzameling tijdens het kampagneweekend.

Vorig jaar maakte Vredeseilanden voor het eerst haar plannen in Senegal openbaar. Kolda is niet alleen een stadje, maar ook een provincie. Kolda en twee andere provincies, Ziguinchor en Tambakounda, vormen de zogenaamde 'midden-Casamance', een streek in het zuiden van Senegal. De Casamance is genoemd naar de rivier die het gebied doorstroomt.

De projecten die Vredeseilanden opzet of opvolgt in de omgeving van het stadje Kolda, hebben tot doel een sneeuwbal effect te veroorzaken. Voorlopig richt men zich daarbij vooral op Kolda zelf, maar binnen een aantal jaren kunnen initiatieven in deze provincie misschien zelf een voorbeeldfunctie vervullen voor de hele midden-Casamance. Naast het stadje Kolda komen nog twee andere plaatsen in de provincie Kolda in aanmerking om 'ontwikkelingspool' te worden: Medina Yoro Foulah (MYF) en Pata. Er bestaat weinig kans dat de Senegalese regering zal investeren in deze omgeving. Senegal is een arm land, hoewel het er beter aan toe is dan de meeste andere Afrikaanse landen. De ontwikkelingshulp (een half miljard dollar) is de voornaamste deviezenbron, en bedraagt evenveel als de gezamenlijke inkomsten uit het toerisme en de uitvoer van vis, aardnoten en fosfaten. Verder komt de overheid met een begrotingstekort dat bijna even groot is als de staatsinkomsten. De totale buitenlandse schuld is sinds 1985 verdubbeld. De overheid kan dan wel plannen maken, de inspanningen op het terrein zelf zullen vooral door plaatselijke NGO's geleverd moeten worden, al dan niet in samenwerking met Vredeseilanden.

Er bestaat een essentieel verschil tussen de projecten in Senegal en die in Togo en Rwanda. Bij het opstarten van de laatste projecten heeft Vredeseilanden tot op vandaag veel steun verleend aan de uitbouw en ondersteuning van plaatselijke organisaties. In Senegal werkt men nu vanaf het begin samen met een volwaardige, zelfstandige NGO, de 'Groupe d'Action pour le Développement Communautaire' (Gadec). De animatoren in Vlaanderen krijgen zelfs de opdracht mee zo weinig mogelijk de naam 'Vredeseilanden' uit te spreken, omdat deze organisatie bijvoorbeeld op landbouwgebied enkel nog instaat voor financiering, terwijl partner Gadec de problemen op het terrein detecteert en tracht op te lossen. Zo bouwt Gadec waterputten, die betaald worden door Vredeseilanden. Verder wordt in Kolda vanaf dit jaar gewerkt aan een verhoging van het rendement van de voedingsgewassen zoals rijst, door een herwaardering van de alluviale vlakten in de streek. Op het vlak van gezondheidszorg ging men al vorig jaar van start met de verbetering van een tiental dispensaria in de grensstreek met buurland Gambia. Daarnaast worden hulpverleners en vroedvrouwen opgeleid.

Wanneer men echter de vergelijking maakt tussen bijvoorbeeld Dapaong en Kolba, merkt men dat men in Senegal nog haast nergens staat. Dat is ook normaal na twee jaar. "Het ontwikkelingsprogramma in Kolda is zeker geen wedren tegen de tijd maar eerder een trein die zich langzaam in beweging zet," aldus de reclamefolder van Vredeseilanden.

Dirk Boeckx

ZEG NIET NEEN TEGEN SENEGAL

Vredeseilanden realiseerde een compact-disk met Senegalese muziek. Het is eens wat anders dan koekjes eten voor 'Africa is beautiful'. Toch is en blijft het echte Afrika een onbekende voor het grote publiek. Met 'Senegal Waaw' wordt een stap gezet in de richting van een diepere kennismaking. Afrika komt zoveel mogelijk zelf aan het woord. De Afrikanen zijn het best geplaatst om hun verhaal te vertellen. Daarom keek Vredeseilanden ook verder dan de highteivoeligheid van de Senegalese muziek. In augustus trokken Piet Chieles, hoofdredacteur van Gandalf Muziektijdschrift, en Ababacar Ndaw, Senegalees muziek- en literatuurkenner, naar Dakar om originele Senegalese tracks op te sporen.

Die speurtocht leverde uiteindelijk een oogst van vijftien nummers op. De meeste songs zijn nooit eerder uitgegeven in Europa en/of in Senegal. Veel van de zangers of de groepjes zetten hiermee hun eerste stappen op weg naar grotere bekendheid. De huidige tendenzen in de Senegalese muziek komen uitgebreid aan bod. In sommige nummers worden vooral traditionele elementen verwerkt, in andere is een moderne sound te horen met lokale variëteiten, ook al kan je er invloeden van buitenaf in ontdekken. De muzikale verscheidenheid geeft een beeld van de rijkdom van de hedendaagse Senega-

lese maatschappij. Geïnteresseerden hebben de mogelijkheid om het bijhorende boekje, met 24 pagina's vol achtergrondinformatie, eens grondig uit te pluizen.

Naast de vijftien nummers brachten Ndaw en Chieles ook nog de titel voor de cd uit Senegal mee. 'Senegal Waaw' is Wolof - een van de acht grote talen die in Senegal gesproken worden en tevens een van de 17 volksgroepen - voor 'Senegal Ja!'. In het Nederlands is 'waaw' bovendien een uitroep van bewondering, in dit geval bewondering voor de rijkdom van de Senegalese cultuur. Deze cd wil het zuiden een stem geven. De muziekselectie werd gemaakt in samenspraak met Aziz Dieng, een Senegalees producer. Ababacar Ndaw zorgde voor de inhoudelijke omkadering. De konklusie van Vredeseilanden ligt voor de hand: Senegal verdient ons respect, niet ons medelijden. (RT)

De Senegal Waaw-cd wordt verkocht bij FNAC (Antwerpen, Brussel en Gent) voor 750 frank, of kan besteld worden bij Vredeseilanden door 800 frank (verzendingkosten inbegrepen) te storten op rekeningnummer 230-0042677-17 met vermelding cd-Senegal Waaw. Wie wil meewerken aan Vredeseilanden kan terecht op Sociale Raad, 's Meiersstraat 5, Leuven.